

Mészáros Fanni

Mindenütt jó...

„Fél hét... Kicsit korán érkeztem. Még legalább fél óra, mire befut a hajó.” – töprengett magában. Leült egy padra és a tengert nézte. Végtelenül nyugodt volt. A lemenő Nap csodálatosan vörösre festette az ég felhőit, és aranyhidat rajzolt a víztükörré. Sirályok raja ácsorgott a parton. Talán azt kémlelték, hol lelhetnek vacsorára.

Hirtelen egy madár kivált a többi közül, és elindult felé.

„Hát te? Ez nem lehetséges... Hogy kerülsz ide? Hogy micsoda? Menjünk sétálni? Hát, jó... Még van fél óram.”

Elindultak a parton. Ő és a madár.

„Megléptél, pajti! Nem gondoltam, hogy ma este veled fogok sétálni itt a kikötőben. Képzeld, engem is úgy hívnak, mint téged. Druszák vagyunk. Mert a Józsefet így becézik. Nem tudtad? Az én feleségem sem tudta, amikor megismerkedtünk. Ennek már 12 éve. Hogy téged honnan ismertelek meg? Az én feleségem író. És írt rólad. Vagyis inkább rólunk. Mi vagyunk a múzsái. Azt írta, sok mindenben hasonlítunk. Hogy miben? Például nem repülünk. Tudom, a te szigeteden nem volt szükséged erre a képességre. A repülés nagyon energiaigényes tevékenység. Ha nincs ragadozó, amely elől menekülnöd kellene, és a sziget, ahol élsz, egész évben ellát finomságokkal, akkor minek pazarolnád a repülésre az energiát? Tiszta sor, értem én. De hogy én miért nem repülök? Ember vagyok, nem madár. Az emberek nem repülnek. Bár, azt hiszem, az én feleségem máshogy értette. Szerinte többre lennék képes. Szármalhatnék. Meg kell tanulnom jobban kamatoztatni a képességeimet. Még arról is beszélt, hogy amikor megszülettem, a Szaturnusz a Kosban járt, ezért megy ez nekem nehezebben. Ne nézz így rám. Én sem értem. Szerintem a Szaturnusz a Naprendszer hatodik bolygója, és a második legnagyobb a Jupiter után. Te viszont valahogy kisebb vagy, mint amilyennek képzeltelek. Bár az én feleségem azt is írta, hogy a mai napig vita van arról, hogyan is néztél ki. Az biztos, hogy minden képen jóval ducibbnak látszol, mint amilyen vagy. Fordulj csak! Igen. Nem is vagy olyan nagypopójú! Állítólag amikor a szigetedről mi, emberek, elhoztunk téged Európába, a fogságban felszedtél pár kilót. De vannak, akik azt gondolják, hogy a nyári hónapokban, amikor a szigeted paradicsomi bőségét élvezted, szemben a téli szerényebb kínálattal, akkor lettél kissé teltkarcsú. Na, az én feleségem szerint az én súlyom is hasonló, bár épp fordított irányú szezonális ingadozást mutat: amikor nyáron itt vagyok Horvátországban, és itt dolgozom, mint bűvároktató, akkor kevesebbet mutat a mérleg. Míg a téli időszakban, amikor együtt vagyunk Magyarországon, nos, hát akkor valahogy felszaladnak a kilók... Most meg miért mosolyogsz ilyen rejtélyesen? Hogy a fogságelmélet? Te nagyon vicces vagy ám! De nem... Nem hinném. Ha az én feleségem most itt lenne, talán inkább a szárnyalás hiányával magyarázná. Tessék? Hogy hiányzik-e? Igen, nagyon! De, képzeld, most épp őt várom! Hamarosan ideér a hajóval. Kirándulni fogunk, meg biciklizni. És, persze, bűvározkodni. Jaj, annyira jó lesz! Tudod, mi ilyen fura, kétlaki életet élünk: májustól októberig itt dolgozom, és ilyenkor az én feleségem csak látogatóba jön, amikor ideje engedi. Nyaranta sokat vagyunk külön. De az én feleségem szerint a szerelemhez időnként távolság kell. Hogy azon keresztül lehessen közeledni. Egy híres magyar regényben olvasta, és gyakran hangoztatja. Én ezzel nem teljesen értek egyet. Hogy melyik helyet szeretem jobban? Hát, pajti, őszintén, nekem teljesen mindegy, hol vagyok. Csak legyen velem az én drága feleségem. Mindenütt jó, de a legjobb ott, ahol együtt vagyunk. Képzeld, idén tavasszal a te szigetedre is ellátogattunk. Csodálatos helyen éltél! Vajon milyen lehetett Maurícius a te idődben?

Te is hallod, pajti? Mintha minket szólítaná...

- Dodó... Dodóóóó!!! Hát így aztán kiabálhatok meg integethetek a hajóról, ha az én Dodóm meg közben itt alszik a padon!

„Talán tényleg nem olyan rossz az a távolság utáni közeledés. De sokkal jobb, ha egészen közel van” – gondolta Dodó, miközben átölelte feleségét.